

[Helge Nielsen.]

Vi har formuleret et ændringsforslag, og jeg kan sige, det er meget lig de svenske bestemmelser, som er vedtaget på dette område. Jeg anbefaler, at man stemmer for dette ændringsforslag. Vi er overbevist om, at det er en retfærdig bestemmelse, at det er en bestemmelse, der vil give en større og mere fornuftig rokering i den gamle boligmasse. En del ældre mennesker sidder i store og for dem uhensigtsmæssige boliger. En del yngre ægtepar med børn sidder med alt for små og uhensigtsmæssige lejligheder. De har ikke mulighed for at bytte. Husværterne ønsker ikke børn ind i deres ejendomme, hvis det kan undgås. Ja, selv når det drejer sig om flytning fra provins til København og omvendt, kan der i dag fra ejers side lægges hindringer i vejen, hindringer, så fornuftige og nødvendige ændringer ikke kommer i stand.

Jeg kan til hr. Arne Larsens ændringsforslag til dette lovforslag sige, at her undlader vi at stemme. Vi ønsker at se, hvad moderniseringsnævnene vil komme til at betyde, og derfor anbefaler vi at undlade at stemme.

Til slut et par bemærkninger om forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri. Den stilling, boligministeren og regeringspartierne her har taget, finder vi meget ejendommelig. Ministeren mener, at der skal saneres 3.000-4.000 boliger om året. Alle er sikkert også enige om, at vi skal forøge boligbyggeriet væsentligt i de kommende år, så vi forstår ikke, at ministeren mener, at dette kan klares med at forhøje den sociale kvota fra de nuværende 12.000 lejligheder op til 13.000 lejligheder om året.

Under udvalgsarbejdet er der da også fremkommet et såkaldt forligstilbud, gående ud på, at kvotaen for de rentesikrede boliger skulle forhøjes fra 12.000 til 15.000 over en årrække. Men det var efterfulgt af et krav om, at renten skulle forhøjes fra de nuværende 6½ pct. op til 7 pct. Det vil for det første betyde en forhøjelse af huslejerne med en ca. 5 pct., og for det andet vil det

give en vanskeligere finansiering for boligselskaberne. Det er vor opfattelse, at regeringen med sin fejlslagne økonomiske politik allerede har gjort det svært nok for det almennyttige boligbyggeri. Vi har naturligvis ikke kunnet gå ind på det fremsatte tilbud, og vi står helt uforstående over for, at regeringspartierne efter med deres tilbud at have indrømmet, at 13.000 boliger er for få, alligevel vender tilbage til det oprindelige forslag med en forøgelse på 1.000 boliger. Derfor fastholder vi vort forslag om 18.000 boliger til 6½ pct.s rente.

Det har i visse aviser og også af enkelte folketingsmedlemmer været fremført, at vi med dette ændringsforslag havde sprængt boligforliget. Det kan vi ikke erkende. Vi har givet ministeren tilladelse til at stille ændringsforslag om at forhøje den sociale kvota, uden at vi af den grund betragtede boligforliget som sprængt. Og vi må naturligvis gå ud fra, at vi dermed får samme ret til at stille ændringsforslag som den, ministeren har.

Jeg sagde tidligere, at vi havde lavet en saneringslov, der havde åbnet mulighed for at løse saneringsopgaver. Vi havde tidligere den såkaldte bedste saneringslov i verden, men jeg er alvorligt bange for, at den nye lov, den allerbedste saneringslov i verden, skal komme til at lide den gamle lovs skæbne, at den ikke blev udnyttet, fordi der ikke var tilstrækkeligt med erstatningsboliger, fordi genhusningsproblemet ikke kunne klares. Det ville være trist, hvis det gik sådan, og derfor henstiller jeg endnu en gang på mit partis vegne, at man stemmer for vort ændringsforslag om at udvide kvotaen for det rentesikrede boligbyggeri til 18.000 boliger om året.

Jeg vil til slut sige, at der i de nævnte lovforslag er gennemført mange og gode forbedringer, og det er forbedringer, som gør, at vi ved tredje behandling kan stemme for lovforslagenes endelige vedtagelse.

Knud Østergaard: Man kan diskutere mål og midler, man kan diskutere synspunkter og